

Ki a kommunista politikus?

1973. szept. 27-én a késő esti órákban nem mindennapi vendége volt a Magyar Televíziónak, pontosabban Vitray Tamásnak: Marosán György. A volt magyar miniszterelnök helyettese életutjával, mozgalmi tevékenységével és nem utolsósorban visszavonulásával kapcsolatban sok mende-monda, vélt vagy megtörtént "story" terjeng az országban. Ez külön is szaporította a kuriózumokat amugy is azonnal megsejtő TV nézők számát; sokan áldozták fel egyéb programjukat az "Ötszemközt" c. műsor kedvéért.

Őszintén mondhatjuk: nem bántuk meg, hogy bekapcsoltuk készülékeinket, izgalmas és tanulságos órát tölthettünk el; egy nagyszerű, izzig-vérig kommunista politikus társaságában. Marosán elvtárs még mindig olyan szuggesztív egyéniség, mint volt az 1957-58-as évek nagy tömeggyűlésein: órákig tudnánk hallgatni anélkül, hogy unatkoznánk. /Sajnos, ma már ez egyre ritkább jelenség, mert kevés szónokunk képes a kötetlen, élő beszéd várását megfelelően kiaknázni! /

Írásomnak nem feladata a lezajlott beszélgetés ismertetése, inkább csak reflektálni szeretnék Marosán Györgynek a politikusokról, a vezetőkről és magáról a kommunista módon való politizálásról kifejtett - bár személyéhez tapadó - gondolataira.

Felesleges lenne bizonygatnom azt a tételt, hogy politikusnak nem születik az ember, hanem azzá válik. Pártállását, osztályszemléletét szűkebb vagy tágabb környezete és a kort formáló szellem/mint a társadalom adott fokán objektíve meglévő elemek/ határozzák meg. Konkrét egyénekre lebontva ez legtöbbször /de nem mindig! / úgy történik, hogy valaki valamely osztályból, rétegből hoz egy bizonyos nagyságú érzelmi töltést, s ez megfelelő alapot nyújt azután ahhoz, hogy a kezdetben ösztönös, leginkább emocionális jellegű társadalmi és politikai nézeteit a tudatosság, a racionalitás szintjéig emelje. Ezzel elkezdődik az öntudatosodás hosszú és bonyolult folyamata, amelynek során az osztályösztön egy bizonyos életkorban /ez egyénenként változó/ minőségi változásba csap át: szilárd osztályöntudattá fejlődik. A forradalmi ideológia el-sajátítása, megértése és a gyakorlatban való tudatos alkalmazása alapvető kritériuma a kommunista politikusnak s magának a kommunista politikának. De... és itt kanyarodnék vissza a Marosán György által elmondottakra: "kommunista módon politizálni /csak úgy mint valakit szerelemmel szeretni/ csak nagy szenvedéllyel érdemes!"

Ugy érzem, hogy Marosán elvtárs itt a politikai tevékenység egy nagyon lényeges ismérvére, az elkötelezettségre hívja fel figyelmünket. Osztályok felett i, elvont politika vagy osztályérdekek felett álló politikus nem létezik. A politika a legpártosabb tudomány, amelyet mindig osztályok vagy rétegek érdekeinek manifesztálására, a politikai, állami és gazdasági hatalom megszerzésére vagy megtartására használtak és használtak fel.

Az igazi osztálypolitikusok -s ki ne ismerné el, hogy a legigazibb osztálypolitikusok a kommunisták!-nemcsak eszükkel, hanem szivükkel, érzéseikkel is a legteljesebben kötődnek a képviselt dolgozó osztályokhoz. Ezt értette Marodán György "szenvedéllyel politizálás" alatt. S e szenvedély mindig az eszmében való hitből adódik, amelyet nem pótolhat semmiféle politikusság, vagy éppen a kiváló "politikai terepismeret".

A kommunista elé azonban még két másik, legalább ugyanilyen fontos követelményt támaszt maga a Párt is, de a társadalom egésze is. Ezek pedig a következők: szakterületén, ahol munkáját végzi, legyen kiváló szakember, de morálisan is feleljen meg a kommunista erkölcs elvárásainak.

E lenini hármás norma meglétének hangsúlyozása napjainkban, a szocialista építés magasabb fokán még aktuálisabbá válik; ezek közül is kiemelését érdemel szerintem a kommunista osztályöntudat és a kommunista erkölcsiség kérdése.

Eppen ezért, mert országunknak mind helyi, mind felsőbb szinten egyre több és több kommunista szakemberre és vezetőre van szüksége, a hangsúly érzésem szerint -bár a kommunista szakember fogalom pár egymástól elválaszthatatlan- a kommunista jelzón van.

Összegezve: e gondolatmenet elindítója és kiváltója a Marosán Györggyel készült interjú volt. A kommunista politikusság korán sem ilyen egyszerű és sematikus, mint ahogy ezt írásomban vázlatosan kifejtettem. Joggal vethetik az olvasók szememre, hogy nem beszéltem az osztálypolitikussá váló fejlődés másik útjáról, amikor valaki nem érzelmi, hanem értelmi, racionális úton jut el a munkásosztály forradalmi szerepének felismeréséhez. /lásd Marx, Engels, Lenin, Lukács stb....példája/

Nem említettem a kommunista szenvedélyesség mellett a kommunista nyíltságot és tárgyilagosságot sem, amely nem hiányozhat egyetlen osztálypolitikusnál sem. Nem felejtettem ki azt sem, hogy mit értek a kommunista erkölcsiség tartalma alatt /hogy nem aszkétizmust, az biztos!/.

Írásomat vitaindítóknak szánom; remélem, lesznek, akik más oldalról, más tartalmi jegyekből kiindulva közelítik meg a kommunista politikusságot, s vitánkkal részben mi is hozzájárulhatunk a fogalom helyes értelmezéséhez.

Czifra János
III.évf. joghallgató